

zinim bratom, pa i sa zaručnikom; ali — ovako je mirila svoju savjest — još u tome nema nikakova zla, ako im je dobar, što nju smatra lijepom i što je rado pogleda. Pa bude li on njima prijazan jedino stoga, što mu je ružu poklonila, Bože dragi, ako baš u tome nema ništa dobra, nema niti zla! Ta čula je na svoje uši, kako je i Petru i Ivi ugodno, što on s njima prijazno postupa; pa kad oni u tom uživaju, i kad se je Barbarigo zadovoljio s ciglim jednim cvijetom i s ne-dužnim jednim pogledom, zašto da tako i dalje ne ostane?

Takvim je umovanjem Jelka nastojala da primiri, kad ne može da uspava, svoju savjest. Na koncu konca, osobito kad je proteklo više dana, a da nije ni vidjela gradskoga kneza, nije više niti žalila, što se je ono na Dujmovo u kolo uhvatila, niti što je kasnije dvakrat knez mimo vrtića prošao, pa ni što mu je ružu poklonila. U tom se je duševnom raspoloženju bila ona tako ustalila, da joj je konačno bilo mило, što se je sve ono slučilo, te što će Petar i Ivo uživati i nadalje kneževu zaštiti i prijazno postupanje. Ona će dapače biti zadovoljna što je sve to samo njezina zasluga: ali, ipak, ni za žive oči, ne će odati slova ni jednomu ni drugomu.

Tako se je eto razvijalo njezino duševno raspoloženje do onoga časa, kad je doznala da će se Petar ogledati na mejdanu s kliškim Mehmet-agom. Sad su se sve te uspomene počele nizati pred njezinim duševnim očima u nasitnijim potankostima. Ali zato, svaka joj se ta potankost sad pričinila težom i težom. Sad je ona bila prignuta i poništena pred slikom Bogorodice. Obračunavala je sa svojom nježnom savjesti. Uviđala je da je onaj njezin duševni mir bio samo prividan. Ona je sad sebe uvjeravala, da je sve, počamši od kola na plokati svetoga Lovre, pa do one ruže što ju je pružila knezu, bilo grješno, i da Bog hoće da taj grijeh kazni, pa je stoga dozvolio mejdan kraj solinske rijeke. Nije joj sada parala srce samo ljubav za rođenoga brata, već i svijest vlastite krivnje, ako on sutra...

Sirotica se u taj par stresla. I tko zna koliko bi još vremena ona ostala onako skršena, pred slikom Bogorodice, da nije čula po vrtiću poznate joj Ivine korake. Hitro je tada ustala, obrisala suze i naravnala kosu, kako se je bolje dalo.

Kapetan stratijota Ivan Celić bio je potomak stare splitske porodice, koja je u zadnje doba, uslijed raznih nepogoda, bila skoro u nevolju pala. U toj tjeskobi, i na nagovor svoga pobratima i vršnjaka Petra Tomića, stupio je on u službu Republike i postao također kapetanom stratijota. Bio